

Kapitola č. 8: Po zlém

Než Lara stihla doběhnout za roh, náhle před ní se skřípěním zastavilo auto s prostřeleným zadním oknem. Její auto.

"Rychle, naskoč si!" křikl Kurtis.

Lara neváhala a oběhla vozidlo, sedla si dopředu ke Kurtisovi. Když se ohlédla, aby si zapnula bezpečnostní pás, všimla si, že na silnici, daleko za nimi, leží zkroucené tělo v kaluži krve. Otočila se na Kurtise s tázavým výrazem.

"Ti hajzlové vyšli zadním vchodem. Vůbec jsem je neslyšel. Nejspíš měli odkrouhnout mě a pak i tebe, až přijdeš."

"Oni?! Jací oni? Je tam jen jeden!" štěkla na něj, když se vzdalovali od mrtvoly.

A to už zaznělo hvízdání kulek. "Tihle oni! Drž se!"

Řízl zatáčku, snažil se dostat na dálnici, kudy se mohli dostat zpět do Surrey. Ovšem, jejich pronásledovatelé se jaksi odmítali vzdát. Netrvalo dlouho a už se za nimi řítili. Poté, co se do kufru jejich auta zarylo několik střel, Kurtis řekl Laře,

"Hele, takhle to nejde. Jsem schopnej uřídit to zpátky, ale ne za předpokladu, že z auta bude cedník!"

"OK. Vem to tudy. A já se pokusím je nějak-"

"-zastavit? Jak asi?!"

Lara se ušklíbla, vyndala z palubní desky svoje pistole a prohlásila s vražedným pohledem, "Mám své metody."

Přeskočila na zadní sedadlo, skrčila se tak, aby ji nemohli zasáhnout a uvažovala nahlas. "Mám třicet střel. To půjde." Rychle se napřímila a několikrát stiskla spoušť.

"Dvacet devět...dvacet sedm..."

Viděla, jak se z auta jejich pronásledovatelů vyklonil jeden muž a chystal se jim prostřelit zadní pneumatiku. "No tak to ne, chlapče!" Dřív, než stihl cokoli udělat, ho trefila Lařina kulka. Znehybněl, pak se převážil a vypadl z rychle jedoucího vozidla.

Lara rychle ucukla, když se spustil nový déšť kulek. *Čas na změnu strategie*, pomyslela si a zatímco se útočníci všemožně snažili ji trefit, a protože nevěděli kde je, tak stříleli jen přibližně do míst, kde seděla před chvílí.

Mezitím se ovšem archeoložka přesunula co nejvíc ke straně a stáhla okénko. Pak se narovnala a dvěma dobře mířenými střelami udělala to, o co se snažil muž, kterého zastřelila. Prodávěla jim přední pneumatiku.

"Šlápni na to!" křikla na Kurtise.

Stihli to jen tak tak. Vozidlo jejich pronásledovatelů se nedalo pořádně řídit a narazilo v plné rychlosti do svodidel.

"Jsi v pohodě?" zeptala se Lara, když viděla, jak je Kurtis bledý.

"Jo, jasně...můžeme se vrátit a posbírat moje nervy?"

"Jen pokud si troufáš."

"Hm...řekni, stane se ti taky příležitostně, že někam jdeš a nikoho přítom nezabiješ?"

Pousmála se. "Málokdy."

"Dobrá, lady. Tak vám tedy teď něco řeknu," prohlásil. "Příště řídíte vy!"

Hned, jak se dostali do Surrey, bylo vidět Winstona, jak vybíhá ven s očima jak talíře.

"Panebože...Laro...co jste to..." vykoktával nesouvisle.

Hned za ním přiběhl Zip, který evidentně nevěděl, co si má myslet. Nakonec se usmál a podotkl, "No...ještě, že jste tady. Winston si stěžoval, že nemůže najít nic na přecezení těstovin, co máme k obědu...teď by se daly dobře použít třeba dveře od kufru."

"Móc vtipný, Zipe."

"Tak jo, ale co jste blbnuli? Myslel jsem, že jedete na tu schůzku, ne na střelnici! To bude trvat týdny, než to dám zas dohromady..."

"Přesně to jsme si mysleli taky." zavrčel Kurtis. "Ovšem, pokud myslíš, že jsme se radši měli nechat zastřelit..."

"Hele, nechte toho, všichni tři." ujal se slova Winston. "Takže...co se tam stalo?"

Poté, co převyprávěli, co se stalo, se Zip zamračil. "Hm...no, co s tím hodláte dělat?"

"Co? To je jednoduché," usmála se Lara. "Ti lidi byli najatí Myersem. To znamená, že nechtěl, abychom se v tom vrtali...jo a dejte mi chvíli."

Odešla pryč a za pár minut se vrátila. "Věděla jsem to. Ten medailon v tom muzeu zapůjčen nebyl. Teď jsem jim volala."

"Takže?" zeptal se Zip znovu.

Kurtis se pousmál, mrkl na Laru. "No...řekněme to takto. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém."

Lara na něj mrkla zpátky, dala si plné zásobníky do obou zbraní a dodala, "Po zlém to je vždycky větší zábava."